

det ærede Medlem vist ikke fortænte mig i, at jeg bestemt fraraader at komme ind paa nogen som helst nye Baner. Nu har Forplejningskorpsets Ordning staaet paa Dagsordenen i flere Aar, og nu synes man at være ved Maalet, og derfor vil jeg haabe, at Tinget vil følge Udvalgets Flertal. — Slutelig finder jeg kun Anledning til at udtale min store Anerkendelse af det betydelige Arbejde, som er fremkommet fra Udvalgets Side, og den store Smødetommenhed, som det paa saa mange Maader har vist mig, og hermed skal jeg varmt anbefale Forslaget i den Form, det har faaet ved Udvalgets Endringer, til det høje Tings Velvilje.

Ordføreren (Svend Høgshov): Jeg finder kun Anledning til at gøre et Par Bemærkninger over for den Tanke, der er fremkommen fra det ærede Mindretal, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (S. Bøjesen) og fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds (Dinesen), der jo ellers høre til dem, paa hvis Begne jeg førte Ordet før. Desværre viste det sig jo — hvad jeg for øvrigt nok vidste i Forvejen — at det ærede Medlem paa dette Punkt havde en, om jeg saa maa sige, noget kætterisk Anskuelse. Det er altsaa den Tanke, at man skulde have indført en Ordning, der gik ud paa at grundlægge Forplejningskorpset paa — om jeg maa bruge et stærkt Udtryk — kasserede eller kassable Elementer fra Hæren. Det have vi andre ikke kunnet være med til, og jeg skal ganske kort sige hvorfor. Jeg betvivler paa ingen Maade, at de Elementer, der derved tænkes paa, i Henseende til den legemlige Bevægelighed, som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3dje Valgkreds omtalte, meget vel vilde kunne gøre Tjeneste i Forplejningskorpset. En Premierløjtnant, der falder for Aldersgrænsen, naar han er 42 Aar, eller en Kaptajn, der falder, naar han er 52, kunne sikkert være bevægelige nok, legemlig set, i en Arrække endnu til at gøre Tjeneste i Forplejningskorpset. Det er ikke det, der er i Vejen, men det, der er i Vejen (Afbrydelse), ja, jeg vil heller ikke sige, at det er den aandelige Bevægelighed, der er noget i Vejen med; jeg vil ikke gaa ud fra, at de ere imbecile i den Alder, men det, der er i Vejen, er det, at for at bestride det Arbejde, der kræves i Forplejningskorpset — en lille Smule kender jeg dog personlig til det — fordres der virkelig nogen Uddannelse, ikke blot Betingelser for at tilegne sig visse Kundskaber men Ovelse, en Oplærelse, endog saa helst fra Ungdommen af. Det er virkelig ikke noget, man kan sætte en hvilken

som helst fremmed Person til: at føre en Hærafdelings Bøger og Regnskaber, ikke en Gang i Fredstid, endfige den halve Krigstilstand, der kaldes Kantonnement og end mindre i virkelige Krigstilfælde. Der kræves ganske andre Forudsætninger end dem, man kan vente, en Mand kan opfylde, der tages lige ud af Hærens Rækker, der maa sandelig Uddannelse til. Ja, hvis det ærede Medlem vilde gaa den Vej at sige: Ja vel, det er ogsaa min Mening, at de Premierløjtnanter eller Kaptajner eller Oberstløjtnanter, der nu skulde til at falde for Aldersgrænsen, skulle vær's'god begynde forfra i Forplejningskorpset, møde paa Rekrutskolen, de gamle Oberstløjtnanter og Kaptajner skulle begynde forfra, paa'n igen! Jeg siger, hvis det var Meningen, saa skulde jeg ikke have noget derimod, saa kunde vi se, hvad de buede til, saa stod de under samme Bilkkaar som andre, der komme ind under Forplejningskorpset. Men det er ikke det ærede Medlems Mening. Han vil have, at Kaptajner, der falde for Aldersgrænsen, skulle gaa ind som Oberintendant, og paa samme Maade gaar det med Stillingerne ovenfor og nedenfor; Officererne skulde gaa ind i Forplejningskorpset med samme Charge, som de have i Hæren. Det er det, som er ganske forkert, fordi det kun vilde føre til, at vi fik en Gentagelse af det, vi have set nok af, at Officerer blive satte ind i civile Embeder for at have en Bestilling paa deres gamle Dage, hvor de for det første tage Pladsen op for andre, som ere uddannede i det paagældende Fag fra Barndommen af, og dernæst ikke have stor Forstand paa, hvad de blive satte til. Jeg tænker særlig paa et Billede i Ingemanns Fortælling „Landsbybørnene“ af en Postmester, der sidder og brøler og brummer hele Dagen igennem, en gammel Officer, som ikke forstaaer sig stort mere paa... (Alf. Christensen: Han har aldrig været Officer!) Har han aldrig været Officer? Det glæder mig paa Officerernes Begne, men den Slags Eksempler have vi i alt Fald ikke set saa faa af. Det er det, jeg har imod det ærede Medlems Tanke, at han vil have Officerer til at gaa lige over i Forplejningskorpset i samme Charge i Stedet for at begynde forfra, og endvidere har jeg det derimod, at det vil, som det ærede Medlem erkendte, medføre en Spærring af Underofficerernes Avancement. Det er netop ogsaa det ærede Medlems Tanke, at Underofficererne skulle blive ved deres Løst. Det, alle vi andre sætte saa megen Pris paa, at Underofficererne der, i Mod sætning til alle andre Steder i Hæren, skulle kunne komme over Gærdet og op mellem